

Plakaten af 10de April 1841 § 2, sammenholdt med § 1, gjør Thinglæsningen til det ene Afgjørende, og den befalede Beskjendtgjørelse i Aviserne betragtes kun som en yderligere Kundgjørelsesmaade, der alene har til Hensigt at give Faktum den størst mulige Udbredelse, medens det er Thinglæsningen, som det kommer an paa ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Trediemand med Retsvirkning kan indlade sig i Retshandeler med Fallenten. Deri skulde der baade efter Lovforslagets og Udvalgets Mening gjøres en Forandring, idet nemlig den offentlige Beskjendtgjørelse skal have den samme Virkning som Thinglæsningen, saaledes at, naar den har fundet Sted, er man udelukket fra med Retsvirkning at kunne indlade sig med Fallenten. Denne Bestemmelse er vistnok meget naturlig begrundet deri, at det, da Thinglæsning kun kan finde Sted een Gang om Ugen, undertiden vil kunne hænde, at den ikke vil kunne foregaa før 5 til 6 Dage efter Falliten, og der saaledes kunde hengaa flere Dage efter Falliten, i hvilke man i det Mindste kunde forhandle retsdygtig med Fallenten, dersom det ikke lod sig oplyse, at man paa anden Maade havde faaet Kundskab om Falliten. Derfor har Lovforslaget tillagt Beskjendtgjørelse i Aviserne samme Virkning som Thinglæsning, idet det er en Kundgjørelsesmaade, der i Reglen hele Landet over hurtigere kan finde Sted. Men naar man da altsaa paa dette Punkt først har brudt med den gjældende Ret og de Principer, der ligge til Grund for denne, har Udvalget ment, at der heller ikke vilde være nogen Betænkelighed ved at gaa saa vidt, at man ganske lod Thinglæsningen ved Skyldnerens personlige Værneting bortfalde — Endringsforslaget Nr. 2 tilsigter en Forandring i Lovforslagets § 5, der lyder saaledes: „Hvad Skyldneren under Konkursen erhverver ved sin personlige Virksomhed, er Boet uvedkommende“. Flere af Udvalgets Medlemmer have ment, at dette Ord „personlig“ kunde fremkalde den Misforstaaelse, at § 5 kun tillod Fallenten at beholde, hvad han erhvervede ved sin egen personlige Arbejdskraft, men ikke hvad han erhvervede ved en Virksomhed, hvortil han benyttede Andre's Hjælp.

Dette er ikke Meningen med Bestemmelsen, som ogsaa Motiverne til Lovforslaget vise. Meningen med Bestemmelsen er, at Alt, hvad Fallenten erhverver ved en Virksomhed, der er uafhængig af Boet, altsaa Alt, hvad han erhverver ved sin egen Virksomhed i Modsatning til Boets Virksomhed, er Boet uvedkommende. Derfor har Udvalget ment, at Udtrykket „personlig“ hellere burde ombyttes med Ordet „egen“. — Endringsforslaget under Nr. 3 slutter sig til Lovforslagets § 6 og navnlig til andet Stykke af denne. Efter at det i Lovforslagets § 6 første Stykke er udtalt, at, hvad der tilhører Trediemand eller af anden saadan Grund ikke kan indbrages i Konkursmassen, bliver at affondre fra denne og udlevere til rette Bedkommende, siges det i andet Stykke: „Dog bliver det at iagttage, at dersom Skyldneren eller Boet har anvendt Beskaffninger paa eller i Anledning af Gjenstandene, saasom til Fordringers Indrivelse, Varers Transport eller Opbevaring, Forsikkring mod Søfæde eller Ildsvaade eller i andre Maader, eller i saadan Anledning har paadraget sig Forpligtelser, maa Bedkommende, naar han vil opnaa Udløsning, holde Boet skadesløst“. Lovforslaget nævner saaledes en Række af Tilfælde, hvor Boet er berettiget til at tilbageholde Gjenstandene; men alle disse Tilfælde have det Giendommelige tilfælles, at Tilbageholdelsen kun kan ske paa Grund af Krav, der staa i en Forbindelse med Boets Besiddelse af Varerne, og dette er ogsaa stemmende med Lovgivningens almindelige Regler. Men det er fra flere Sider blevet fremhævet, at der blandt Handelsmænd gives en Handelsædvane, i Kraft af hvilken det allerede nu antages, at en Tilbageholdelsesret kan udøves i flere Tilfælde end de anførte, og navnlig kan udøves for Handelskrav, der ikke staa i umiddelbar Forbindelse med Varernes Besiddelse. Denne Sætnings Nødvendighed vil Udvalget hverken benegte eller godkende. Eigesom det i sig selv vilde være en uretfærdig og ubillig Udvidelse af Tilbageholdelsesretten, dersom den skulde kunne udøves for ethvert grundet Krav, saaledes tror Udvalget heller ikke, at den her opstillede Sætning kan erkjendes for gjældende Ret, i det Mindste ikke i den store Alminde-